

Nina: Waarom zeg je dat je de grond hebt gekust, waar ik over heb gelopen? Ik verdien de doodstraf? *Leunt tegen de tafel aan.* Ik ben zo moe! Kon ik maar wat rusten... ergens uitrusten!... *Tilt haar hoofd op.* Ik ben een meeuw... Nee, dat bedoel ik niet. Ik ben een actrice. Ja, natuurlijk! *Zij hoort Arkadina en Trigorin lachen en luistert; dan loopt zij snel naar de deur links en kijkt door het sleutelgat.* En hij is ook al hier... *Keert naar Trepljov terug.* Nou ja... het doet er ook niet toe...Nee... Hij geloofde niet in het toneel, heeft aldoor maar de draak gestoken met al mijn illusies en toen ben ik er langzamerhand ook mijn geloof in kwijtgeraakt en heb de moed verloren... Daar kwamen de zorgen bij van de liefde, de jaloezie en die voortdurende angst om mijn kindje... er kwam iets benepens over mij, ik voelde mijn onbeduidendheid en speelde op een onzinnige manier. (...) Ik ben een meeuw. Nee, dat bedoel ik niet... Weet je nog die keer, toen je die meeuw hebt geschoten? Maar toen kwam er bij toeval een man langs, die haar in het oog kreeg en uit louter verveling en nietsdoen te gronde richtte. Een onderwerp voor een kort verhaal... Nee, dat bedoel ik niet... *Strijkt met haar hand langs haar voorhoofd.* Waar had ik het weer over? O ja, over het toneel. Nu ben ik helemaal anders, al een echte actrice, ik speel nu vol vreugde en overgave, het spel stijgt me naar het hoofd en dan voel ik, hoe goed ik ben. (...) Nu weet en begrijp ik, Kostja, dat het in ons werk, om het even of we toneelspelen of schrijven, niet om de roem gaat, niet om de schittering, niet om al die dingen waar ik vroeger zo van gedroomd heb, nee, het gaat om het vermogen te dulden en het uit te houden. Zorg ervoor dat je je kruis kunt dragen en geloof ergens in. En omdat ik geloof, valt het me allemaal niet zo zwaar meer; als ik over mijn roeping nadenk, ben ik niet bang voor het leven.

Trepljov: *verdrietig* Ja, jij hebt je bestemming gevonden, jij weet, waar je naar toe gaat, maar ik zweef nog aldoor in een chaos van illusies en fantasieën rond, ik weet niet, waar het allemaal toe dient en wie er wat aan heeft. Ik heb geen geloof en weet niet, wat mijn roeping is.

Nina: *luisterend* Ssst... Ik ga nu. Adieu. Als ik een groot toneelspeelster ben geworden, moet je eens naar me komen kijken. Beloof je dat? En nu... Drukt hem de hand. Het is al laat. (...) Als je Trigorin ziet, vertel hem dan niets... Ik houd van hem. Nog meer zelfs dan vroeger... Een onderwerp voor een kort verhaal... Ik houd van hem, hartstochtelijk veel, ik heb hem waanzinnig lief. Wat hadden wij het toch goed vroeger, Kostja, weet je nog? Wat een vlekkeloos, innig, vrolijk en ongecompliceerd leven was dat, hoe zuiver ondergingen we al onze gevoelens, die op tere, sierlijke bloemen leken... Weet je nog wel?